

"אורות הפרשה" עלון פרשת השבוע כיתה קטנה אבל גדולה!

בס"ד ♦ שבת קודש פרשת עקב - כ' מנחם אב תשע"ד ♦ עלון 111

"אדינתנו, אדינת ישראל. יסוד כסא ה'
בשולח, של אפסיה הוא שיהיה ה' אב
" INET אב.
(אורות ישראל 1 ז)

העלון יצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שנפלו על קידוש השם הי"ד

"לא כארץ מצרים היא" - הרב יהושע וידר

בסיום הפרשה מתארת התורה את הדרך בה מעניק הבורא את המים לארץ מצרים לעומת דרך ירידת הגשמים בארץ ישראל. כבר בתחילת התיאור מדגישה התורה שזוהי הנגדה, שחשוב שנדע שהארץ בה אנו עומדים להתיישב "לא כְּאַרְץ מִצְרַיִם הוּא".

מהם שני צדדיה של ההנגדה?

ארץ מצרים מושקית ברגליים. מקור המים העיקרי הוא הנילוס, וכבר בתקופות קדומות מאד למדו המצרים להעלות ממנו את המים באמצעות משאבות ולהשקות את שדותיהם. לעומת זאת מוצגת ארץ ישראל כארץ שבה "לְמִטְר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁפֹּת מַיִם". כל שנה ושנה לאחר הזריעה נושאים החקלאים את עיניהם השמימה בתקווה לשנה גשומה, והעם כולו עוקב בציפיה ובדאגה לאורך החורף אחר מפלס הכינרת וכמויות המשקעים בצפון ובדרום.

מה עדיף? לכאורה ישנו בטחון קיומי גדול יותר במצריים. הנילוס רחוק מלהיות נחל אכזב, ואספקת המים מובטחת אפוא תמיד. לעומת זאת בארץ ישראל השנה הקודמת איננה ביטוח לשנה החדשה. תמיד צריך לבקש מחדש. אמנם דווקא זאת מעלתה של ארץ ישראל. הגשם איננו רק תופעה טבעית התלויה בכמות העננים ובעוצמת הרוחות. הגשם הוא ביטוי לחסדו של הבורא.

חסד זה מוענק למצרים בצורה אוטומטית, רב שנתית, בבחינת "שֶׁגֶר וְשָׁכַח", ואילו ארצנו, מגלה התורה בפסוק הבא, היא "אַרְץ אֲשֶׁר ד' אֱלֹהֶיךָ דוֹרֵשׁ אוֹתָהּ, תָּמִיד עֵינֵי ד' אֱלֹהֶיךָ בָּהּ, מֵרַאשִׁית הַשָּׁנָה...עַד אַחֲרֵית שָׁנָה". מצרים נתונה למחזוריות טבעית מובנת מאליה לכאורה, ואילו עם ישראל היושב בארצו משול ללקוח מועדף הנכנס למסעדה, שמנהל המסעדה עצמו בודק כל הזמן את טיב התפריט לו הוא זוכה. וגם לנו מתאימה זכירת הזדקקותנו המתמדת לחסד הבורא. אין זו כפיפות-קומה ומסכנות, חלילה, אלא זכות לעמוד בקשר רצוף עם מקורו האלקי של השפע הטבעי ולהודות לו כל פעם מחדש על חסדו אשר עימנו תמיד.

למשפחת כיתה י/3 שלוחה ברכת שבת שלום

יו"ל ע"י כיתה י/3 ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט תשע"ג כל הזכויות שמורות

הראי"ה ראה בנצי"ב את אחד השרידים, אשר מד' אמות של הלכה הם צופים לאחרית הימים. מקדיש מזמנו לענייני הכלל, מתאמץ להשריש בלב תלמידיו אהבת האומה וכנסת ישראל. ובכל אלה, האמת היא קו לקו.

הנצי"ב היה מעורב רבות בכל המתרחש בדורו, ולא חת מפני איש כשביקשו ממנו להביע את דעתו בהנהגת הציבור.

וכך כתב הראי"ה במאמרו על הנצי"ב:

"גאוננו הנצי"ב שליט"א, הוא המחזיק בכל כוחו ברעיון הנשגב של ישוב ארה"ק.

כמה פעמים יצא לדבר על דבר קדושת ענין זה במכתבי העתים לבני ישראל, ומי יתן וירבו רבנים ומורים כמותו בין בני ישראל אשר בארץ רוסיא, כהגאון הזה, אשר זה ארבעים שנה הוא ככהן גדול מושל בכהונת התורה בישיבת עץ החיים".

משנת - הראי"ה זצ"ל

"וְקִשְׁרֹתֵם אֶתֶם לְאוֹת עַל יְדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטְפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם"

ישנם צדיקים כאלה, שהם מרגישים צמאון פנימי להיות מעוטרים בתפילין כל היום, ואין מספיק להם התפילין שבשעת התפילה. והם צדיקים כאלה, שהדבקות האלהית בהתגלות הנפש היא מדתם הקבועה, ולא רק מזמן לזמן, וכל היום הנם בפנימיות רוחם מתפללים. וצדיקים יסודי עולם וחכמים עליונים כאלה, אף על פי שיזדמנו להם סיבות שלא יוציאו כל כך מן הכח אל הפועל את חפץ לבבם בהתגלות הקדושה והדבקות העליונה, ולפעמים גם חשקם בהנחת תפילין כל היום לא יעלה בידם מכמה מניעות, מכל מקום התשוקה הפנימית שבנשמתם לאור התפילין מאירה הרבה בעולם, ואור החסד מתפשט בעולם על ידם, להרבות מחילה וסליחה, וחנינה גדולה. והם הם אוהבי ישראל באמת, שנפשם צמאה לתשועת ד' ולבנין ארץ ישראל, והם נוטים כלפי חסד לכל, ומלמדים זכות על כל הפושעים, אפילו על הכופרים והמכעיסים ביותר גדולים, כי הם רואים בתומת נפשם את הניצוץ של הטוב הגנוז בכל נפש, וקל וחומר בנפשות ישראל, וביותר בנפשות הדוגלים באהבת האומה בכלל, והם נוטים אל הטוב והישר, שזכויותיהם גדולות. והתוכן של הדבקות האלהית הטבעית, שהיא ערכה של קדושת התפילין, היא היא אהבת ישראל, שהן תפילין דמארי עלמא, שכתוב בהם שבחיהו דישראל, מי גוי גדול, ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ. ואור התורה מאיר בנפשות הללו בצורה מבהקת, לא לפי מדת ידיעתם כלל, אלא לפי מדת סגולת נפשם הטהורה העליונה

[הראי"ה קוק, 'שמונה קבצים' קובץ א פסקה תשנא].

העלון יוצא לעילוי נשמת בחורי הישיבה שנרצחו ערב ר"ח אדר ב' תשס"ח הי"ד